ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

δρόμος ἦταν κ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔρημος. Ἀραιοὶ διαβάτες περνοῦσαν.

Ὁ Ἀρχηγὸς στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκριβῶς ἀντίκρυ στὸ μέγαρο τοῦ τραπεζίτου καὶ κύτταξε ψηλά, πρὸς τὴν ταράτσα, ξεροβήχοντας.

Παρακολούθησα τὸ βλέμμα του καὶ διέκρινα νὰ προβάλη, γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή, στὴν ἄκρη τῆς ταράτσας μιὰ σκιά, ἡ ὁποία χάθηκε εὐθὺς ἀμέσως.

Δὲν συγκρατήθηκα. Μὲ κατέτρωγε ἡ περιέργεια.

— Τί συμβαίνει; ρώτησα τὸν Ἀρχηγό.

— Τίποτα, μοῦ ἀπάντησε. Θὰ μάθης σὲ λίγο. Ἀκολούθησέ με.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἀντὶ ν' ἀνεβοῦμε στὸ δέντρο, ὅπως τὴν προηγουμένη νύχτα, προχωρήσαμε καὶ σταθήκαμε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, πίσω ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ τετραγώνου.

— Ἐδῶ εἶνε καλά, εἶπε ὁ Ἀρχηγός. Ἂς σταθοῦμε κ' ἂς περιμένουμε.

— Φαντάζεσαι, τὸν ρώτησα, πῶς θὰ ξανακάνη τὴν ἐμφάνισί του ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος νέος;

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ μὴν ἀργήση, γιατὶ θὰ στραγγίξουμε στὰ πόδια μας.

Εἴχαμε σταθεῖ καὶ περιμέναμε σιγανακουβεντιάζοντας.

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Περνοῦσε ποῦ καὶ ποῦ κανένας διαβάτης. Μὰ ὁ ἄγνωστος τῆς προηγουμένης νυχτιᾶς δὲν φαινότανε.

Ὁ Ἀρχηγὸς φαινόταν ἥσυχος. Ἐγὼ ὅμως εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζουμαι. Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα εἶχε περάσει, ἔτσι στὰ χαμένα.

— Μὰ εἶσαι σίγουρος πὼς θἄρθη ὁ διάβολος αὐτός; ρώτησα ἔξαφνα τὸν Ἀρχηγό.

— Ναί, μοῦ ἀπάντησε ξερά.

— Θἄρθη; Καὶ τί θἄρθη νὰ κάνη; Ἐξήγησέ μου, ἐπὶ τέλους, νὰ καταλάβω.

— Τί θἄρθη νὰ κάνη; Θἄρθη... νὰ δέση τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του ποὺ τοῦ λύνεται, ὅπως φαίνεται, πολὺ εὔκολα.

— Μὲ κοροϊδεύεις;

— Δὲν σὲ κοροϊδεύω καθόλου. Σοῦ εἶπα πὼς θἄρθη καὶ... νά τος!...

Ξαφνιάστηκα. Γύρισα ἀμέσως καὶ κύτταξα ἀντίκρυ, στὸ βάθος τοῦ δρόμου, καὶ διέκρινα πράγματι τὴ σιλουέττα τοῦ ἀγνώστου τῆς χθεσινῆς νυχτιᾶς. Ὁ ἄγνωστος προχώρησε ὥς τὸ σπίτι τοῦ κ. Λιάκου, ἔκοψε μερικὲς βόλτες πάνω-κάτω, κ' ἔξαφνα πλησίασε μπρὸς στὴν πόρτα καὶ ξανάρχισε τὴν ἱστορία τοῦ δεσίματος τοῦ κορδονιοῦ τοῦ παπουτσιοῦ του.

Τὸν κύτταζα γεμᾶτος περιέργεια, ὅταν ἄκουσα νὰ φτάνη στ' αὐτιά μου ἕνα μουρμούρισμα, σὰν κάποιος νὰ μιλοῦσε.

Μιλοῦσε ἐκεῖνος ἀσφαλῶς. Τὰ ἴδια δηλαδὴ μυστηριώδη φερσίματα τῆς προηγουμένης νύχτας.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας μεταλλικὸς ἦχος ἀκούστηκε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ τραπεζίτη, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ στεκόταν ὁ ἄγνωστος.

Γύρισα καὶ κύτταξα τὸν Ἀρχηγό. Χαμογελοῦσε κ' ἔτριβε τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι.

— Τί διάβολο συμβαίνει, ἐπὶ τέλους; τὸν ρώτησα σιγά.

— Τώρα θὰ δῆς, μοῦ ἀπάντησε. Ἔχε λίγη ὑπομονή.

Ὁ ἄγνωστος μουρμούρισε κάτι ἀκόμα κ' ἔπειτα σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὄχι σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ὅπως χτὲς τὸ βράδυ, ἀλλὰ γρήγορα καὶ βιαστικά.

Στὴν παραπάνω ἀπὸ μᾶς γωνία παραφύλαγαν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά.

Ὁ Ἀρχηγὸς φτερνίστηκε δυνατά. Ἦταν σύνθημα, ὅπως κατάλαβα, γιατὶ μόλις ὁ ἄγνωστος ἔφτασε στὴ γωνία, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πρόβαλαν ἔξαφνα μπροστά του καὶ τὸν σταμάτησαν...

Ὁ ἄγνωστος στάθηκε καὶ κύτταξε τοὺς δυὸ ἀστυνομικοὺς ἄγρια.

— Τί θέλετε; ρώτησε ἀπότομα.

— Σταθῆτε ἕνα λεπτό, σᾶς παρακαλοῦμε, τοῦ εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ πλησιάσαμε καὶ μεῖς.

Ὁ ἄγνωστος ξαφνιάστηκε περισσότερο. Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ χάνη. Ὡστόσο γύρισε καὶ μᾶς εἶπε μὲ θυμό:

— Τί ἀνόητο παιχνίδι εἶν' αὐτό; Γιατί μὲ σταματᾶτε στὸ δρόμο χωρὶς λόγο; Ποιοὶ εἶσαστε; Δὲν σᾶς γνωρίζω.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, θέλησε νὰ προχωρήση καὶ νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του, μὰ στάθηκε μπρός του ὁ Ἀρχηγός.

— Σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ. Μὴ βιαζόσαστε, τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Κι' ἀμέσως συνέχισε:

— Σᾶς ζητᾶμε συμπάθειο ποὺ σᾶς κόψαμε τὸ δρόμο. Εἶσαστε ὁ κ. Πέτρος Βιδάλης;

Ὁ νέος τινάχτηκε ἀνήσυχα.

— Μάλιστα, εἶμαι ὁ κ. Βιδάλης, εἶπε. Κι' ὕστερα;

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ συστηθῶ κ' ἐγὼ τώρα, εἶπε ὁ Ἀρχηγός, μὲ τὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τόνο.

— Εἶνε περιττόν, φώναξε μὲ ὀργὴ ὁ νέος. Φτάνουν τ' ἀστεῖα... Κι' ἔκαμε πάλι νὰ φύγη.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἀρχηγὸς τὸν ἄρπαξε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι. Εἶχε θυμώσει.

— Μὴ βιάζεστε, παρακαλῶ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σκληρή. Σᾶς χρειαζόμαστε.

— Ἐμένα; Καὶ ποιὸς εἶσαστε σεῖς; ρώτησε ὁ νέος.

— Εἶμαι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Καταδιώξεως!

Ὁ νέος ταράχτηκε, ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα. Ξαναβρῆκε πάλι γρήγορα τὴν ψυχραιμία του ἢ μᾶλλον τὴν ἀναίδειά του καὶ εἶπε:

— Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας! Καὶ τώρα μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιατὶ μὲ σταματᾶτε καταμεσῆς τοῦ δρόμου; Εἶμαι κακοποιός;... Λωποδύτης;...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Τί λόγια εἶν' αὐτά; εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Ἀρχηγός. Κακοποιός, λωποδύτης;... Ποιὸς εἶπε τέτοιον κακὸ λόγο;

— Τότε γιατί μὲ ἐνοχλεῖτε;

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, νέε μου, ποὺ βρίσκομαι στὴ δύσκολη περίστασι νὰ τὸ κάνω αὐτό. Τὸ ἐπάγγελμα, βλέπετε...

— Τί ζητᾶτε, τέλος πάντων, ἀπὸ μένα;

— Νὰ μ' ἀκολουθήσετε ὥς τὴν Καταδίωξι.

— Ἔχετε ἔνταλμα ἐναντίον μου;

— Ἔνταλμα; Θεὸς φυλάξοι!... Μιὰ ἐρώτησι θὰ σᾶς κάνω κ' ἔπειτα θἄστε ἐλεύθερος νὰ πᾶτε στὴν εὐχὴ τοῦ Κυρίου.

— Ἔμπρός, ρωτῆστε με, τί θέλετε;

— Ὄχι ἐδῶ, στὴ μέση τοῦ δρόμου! Ἐλᾶτε ὥς τὸ γραφεῖο μου. Θέλετε νὰ φωνάξω αὐτοκίνητο;

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ νἄρθω;

— Ἂν ἀρνηθῆτε; Ἂν ἀρνηθῆτε θά... θὰ σᾶς πάρουμε σηκωτόν, φίλε μου.

Ὁ νέος καθόταν πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Ἔβλεπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγη. Καὶ εἶπε τέλος:

— Πολὺ καλά. Σᾶς ἀκολουθῶ.

Τὸν βάλαμε στὴ μέση καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν Καταδίωξι. Ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ τραπεζίτου περίμενε ἕνας ἀκόμη ἀστυνομικός. Ἀπὸ ποῦ εἶχε ξεφυτρώσει; Ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια θὰ τὰ μάθαινα σὲ λίγο.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο βαδίζαμε βουβοί.

Ὁ νέος δὲν ἔλεγε λέξι.

Φτάσαμε τέλος στὴν Καταδίωξι κι' ἀνεβήκαμε ἐπάνω. Μπήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀρχηγοῦ οἱ τρεῖς μας μόνο.

— Καθῆστε, κύριε, εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς στὸ νέο...

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

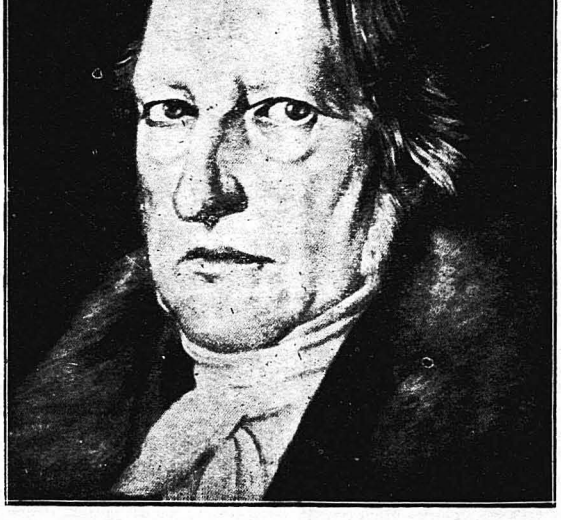

Ὁ περίφημος Γερμανὸς φιλόσοφος Γεώργιος-Γουλιέλμος-Φρειδερίκος Ἔγκελ, τοῦ ὁποίου ἑορτάστηκε πρὸ ἡμερῶν σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ θανάτου του 14 Νοεμβρίου 1831.